

Het kindje knorde weer en nu keek Alice in het kommerd in het gezicht om te zien wat er was. Het viel niet te ontkennen, dat het kindje een wijpneus had en heel erg ook, zoodat de neus er geleek op een snuit. Ook waren de oogen klein voor een kindje, zoodat het uiterlijk een klein ding Alice volstrekt niet behaagde. Het misschien snikte het maar een beetje, en ze keek het weer in de oogen om te zien of er tranen in waren.

Nee, daar waren geen tranen. «Als je een varkentje gaat veranderen, kindlief», zei het ernstig, «dan wil ik niets meer met je te maken hebben. Pas op!» Het arme ding snikte nog een (of knorde, men kon het onmogelijk uitspreken, het was) en zwiigend gingen ze een poosje verder.

Alice begon er juist over te denken, wat ze met dit schepseltje moest aanvangen, wanneer ze in huis bracht, toen het weer knorde en nu was het dat ze het verschrikt in het gezicht keek. Nu was vergissen niet meer mogelijk. Het was niets meer of minder dan een varken en ze begreep, dat het dwaasheid zou zijn het nog verder mee te nemen. Daarom zette ze het schepseltje neer en voelde zich zeer verlicht toen ze het kalmpjes het bosch